

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

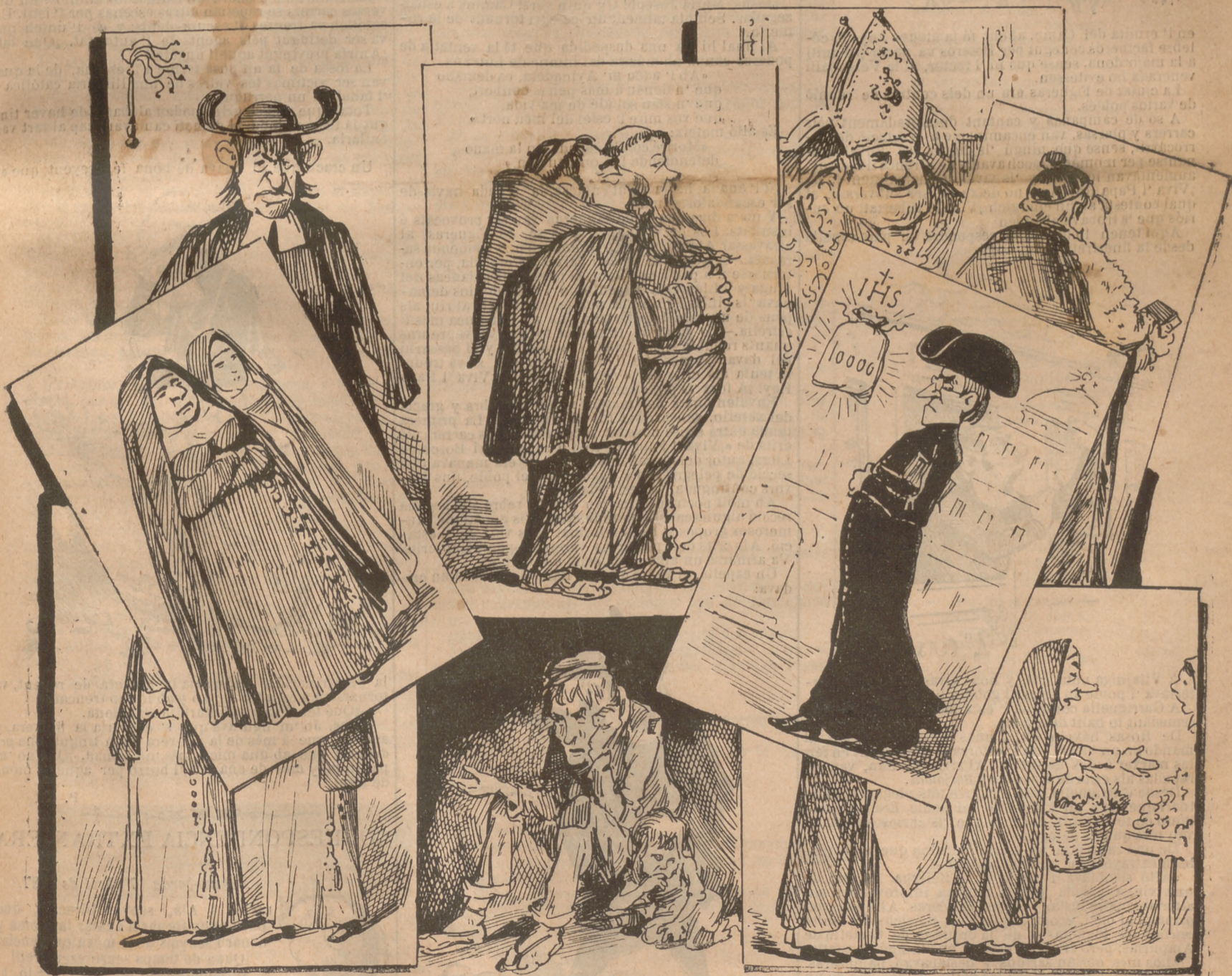
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

MESA REVUELTA.

Mentre uns van divinant
grassos y ab lo pèl lluhent,
a altres la miseria 'ls fón:
ja se sab, en aquest mon
qui ho entén qui no ho entén.

LA PELEGRINACIÓ DEL AMPURDÀ

UCGEHEIK ab certs catòlics saragatencs lo que ab moltíssims animals de la creació: la primavera 'ls mou la sanch y ab l' espectacle de l' herba fresca 's tiran famolenchs a la montanya.

Be podrien encomenarse á Dèu individualment, ja que l' Omnipotent no necessita escandols ni tabolas misticas; pero ells prefereixen reunir-se á manadas, considerant tal vegada que si 'ls brams de un ase no arriban al cel, los brams de molts ases reunits tenen més probabilitats de arribarhi.

No de altra manera s' explica la teoria de las pelegrinacions tumultuosas, á no ser que 'ls que las fan tingan lo propòsit deliberat de provocar y de insultar als seus adversaris, aixís com tractavan de ferho 'ls llanuts del Ampurdà que 'l dilluns de Pasqua van reunir-se.

Procedents de diversos pobles de la comarca y al mando qui no del seu rector, de algun cabecilla, remats, rabadans y gossos de presa s' havian donat cita

en l' ermita del Camp, ahont fá ja alguns anys lo célebre facinerós conegut per Botarós va partir pel mitj á la majordona, sense que ni 'l rector, ni la Verge, alli venerada ho evitessen.

La ciutat de Figueras era un dels centres de reunió de varios pobles.

A só de campanas y cantant desafortadament pels carrers y plassas, van encaminarse á la estació del ferrocarril, sense que ningú 'ls digués res. Envalentonantse per moments, pochavants de arrencá 'l convoy, aumentavan los crús y 'ls vivas, principalment lo de ¡Viva 'l Papa Rey! que no deixa de ser subversiu, al qual contestá ab un enérgich ¡Viva la llibertat! un curiós que 's trobava al andén.

Aquí tenen lo que li va respondre un pare-capellá desde la finestreta de un wagó.

A Vilajuiga nous crús y nous vivas, als quals contestava 'l poble ab vivas al govern liberal.

A Garriguella continuá l' escándol y 'l poble 'ls rebé remedant lo balit dels béns.

De Rosas havian sortit unas trescentas donas al mando de un vicari, que s' esforsava inútilment en ferlas marxar á dos de fondo. Al arribar á Pau, van ser rebudas als crús de Llanudas y Barjaulas.

Desde Garriguella, van dirigir-se tots plegats al Santuari que dista un kilómetro del poble. Eran en número de 10 á 12 mil, per més que 'ls curiosos abundavan més que 'ls pelegrins.

De una carta que 'ns escriu persona que s' hi trobava extrayém los párrafos següents:

«Alló semblava 'l camp de 'n Belluga. Al cim de una vinya pelada per la filoxera improvisaren un altar ab quatre fustas y dugas banderas. Allí donaren principi al ofici, acompanyats dels músichs del Centro catòlich de Figueras y de la orquesta de Castelló de Ampurias; pero era tal l' esbalot que ningú 'ls sentia.

«Los més obrian sarróns y destapavan fiambresas. Tothom menjava y alsava las botijas al cel. Tot de un plegat corra la véu de que van á ferse 'ls sermons. Trepitjant botellas, topant ab certas senyoras carregadas de créus, cintas y detentes, y entrabancantse ab

un que altre capellá que feya rodona segut á terra ab las hicas més guapas del poble, logro acostarme á un dels dos predicadors que ab la teula tora dei cap, indicava á la multitud que 's descubris, ab l' ademán de volguerse arrencá 'ls cabells.

«Comensa 'l predicot. Diu que hi ha dos masses que 's dirigeixen á dos camps distints: l' una al camp de Babilonia; l' altra al camp de Jerusalem: la primera á la blasfemia, ab los renegats, francmasons y protestants; l' altra á la religió, ab lo cristianisme y ab lo clero. ¡Veritat que no voléu anar ab los renegats á Babilonia?... ¡Nóóó...! ¡Voléu venir á Jerusalem?...! ¡Síiiii!»

«En fi, un sermó corejat en tota regla. Per boca del predicador sabém que la filoxera es deguda als protestants y als masons.

«Després se tréu un telégrama de la butxaca y crida: «¡Voleu que 'l enviem al Papa?» «¡Síiiii!...» Dona lectura al telégrama de adhesió, y acaba cridant: «¡Viva 'l Papa Rey!» «¡Vivaaaa!» «¡Viva la Religió!...» «¡Viva Lleó XIII, martell de la masoneria!...! Morin los protestants!...! Morin los masons!...! La mar de vivas y de moris, á pesar de que 'l quint manament diu de un modo terminant: «No matarás.»

«Lo segon predicador s' expresava de una manera semblant.»

Un altre concurrent m' envia copia dels goigs que cantavan los llanuts.

Figürinse un cant mitj guerrer, mitj mistich y enterament macarrònich.

Després de parlar de las victorias alcansadas pels cristians contra 'ls moros, gracias á la intercessió de la Verge, diu lo que segueix:

«Que ja avuy n' issan bandera
altres moros renegats,
fills traydors al nom dels avis
de la patria fills bastars;
l' Empordá los foragita
que no 's vol no deshonrar;
protegiu la nostra terra
procurau sa fé servir.»

A continuació:

«A jurar venim senyora de Jesús á proclamarne lo penó de lleyaltat, lo gran social regnat.»

«Jesús, Maria Joseph! Uy quin vers! Camina á esbatzegadas. Sembla talment un pelegrí tornant de la romeria.

Al final hi ha una despedida que té la ventatja de poderse cantar ab música del himne de Lutzana.

«Ab l' adéu m' Aymadeta, os demano
que 'n donau á mas penas conhort;
que 'n siau sol alé de ma vida,
que vos mire l' estel del meu nort.»

Es alló mateix:

«Moriré con la espada en la mano
defendiendo la constitución.»

Si l'anada havia sigut ruidosa, la tornada havia de ser escandalosissima.

Y no 's diga que 'ls de Figueras van ser provocats é insultats. Los de Vilanant, sense ser de Figueras, al atravesar Avinyonet, van promoure una tremenda saragata.—Alguns que havian baixat á Perelada, per entornarse'n á peu á casa seva, al passar las palancas del Muga y 'l Llobregat, veient que 'l cobrador los demanava 'ls cinch centims de peatge, van tirarlo al riu, als péus de un caball de tartana que ab una mica més l' estrella.—Lo vicari de Rosas, al tornar, va veure uns quants republicans al balcó del cassino, y al passarhi pel davant, sense que li disguessen res, se va treure la teula als crús de ¡Viva la Religió! ¡Viva 'l Papa Rey! ¡A fora 'ls protestants!»

Envalentonats del mateix modo per obra y gracia del xaretlo, van arribar los de Figueras. La primera tanda entrá sense novedat, recorreguent 'ls carrers als crús de «¡Viva 'l Papa Rey!» Lo sanguinari Bosch de Llers, autor dels fusellaments de Llayers manava una secció de pelegrins. La paciencia del poble, fins llavors continguda, va desbordarse.

Ab molt poch acert havian sortit á rebre á la segona secció alguns capellans ab la creu y 'ls gonfalons. Numerosos grupos s' havian format pels vols de l' estació. Als crús dels pelegrins varen respondre ab crús. Va armarse un alborot de cent mil diables.

Un capellá, al veure que 'ls llanuts retrocedian cridava:

«A mí catòlics: si volen sanch, sanch tindrán, que som los més.

En mitj de la bulla un pelegrí va donar un crit de «¡Viva Carlos VIII!» Y á aquest crit odiós, va respondre una ruixada de pedras. Los capellans, la creu y 'ls gonfalons van refugiarse en una taberna.

Las autoridades procuravan calmar los ánimos. En diversos carrers se repetian otras escenas per l' istil. Un catòlich va treures l' escura-dents; y es l' únich que va ser detingut pels agents de l' autoritat. «¡Qué tal! ¿Aniria previngut aquell angelet?»

La fosca de la nit posá terme á l' escena, de la qual van ser víctimas los vidres de una llibreria catòlica y 'l fanal de un perruquer.

Total: que 'ls pelegrins poden alabarse de haver tingut la festa rodona: al dematí cantavan; cap al tart van ballarla.

Un crach que hi anava de bona fé, creyent que ab

la pelegrinació s' extingiria la filoxera de repent, va tornarse'n á casa tot moix y ab lo cap trencat.

—¿Qué tens? va preguntarli la seva dona.

—Res. Jo 'm figurava que s' acabaria la filoxera, y ara veig que á més de la filoxera hem tingut una pedregada que ab una mica més 'ns trinxa. ¡Que no 'm parlin may més de aná á fé 'l burro per aquests mons de Déu!

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda 17 abril de 1887.

RACIAS á Alá, senyor Director, que puch avuy tornar á agafar la ploma y donarli senyals de la mèva existencial!

¡Quán de temps sense escriurelli! Verdaderament no tinch perdó, ni penso demanarn hi: ja sè que ara lo més senzill seria embolicarme quatre ó cinch excusas, pera justificar lo meu silenci y

quedar una mica bè; pero com que ja supose que vostè tampoch las creuria, me sembla que lo millor será anar al dret y entrar en materia, com si res haguès succehit.

Fassis càrrech que val més dispensarme aquestes retardos, que no pas comprá un pastel y trobars'hi... dos petardos.

Si senyor; ara com ara, Xauxa-borda es lo país més felis del mon. Tenim un govern que fá partir de riure, un xibarrí casi bè cada dia y dos ó tres cada nit, y una pila de convents de frares nous y flamants.

Desde que van treure de la cadira patriarcal aquell gueto que mira malament, las cireras están en mans dels *confusionistas*, y li puch assegurar que tot marxa al pel, especialment los quartos, que casi bè ja han marxat tots.

Caminém de sorpresa en sorpresa. Es tanta la nostra estupefacció, que ni tenim temps de tancar un moment la boca, á causa dels continuos ¡ahl ¡ahl d' admiració que 'ns veyém obligats á llansar.

Alguns diuen que aixó son badalls de gana; pero á mí 'm sembla que aquestas son veus subversivas que fan corre 'ls enemics de las institucions per descreditarlas, y donar un disgust als venerables patricis que se 'ns menjan de viu en viu.

Alló de la esquadra segueix lo seu curs. Los barcos que s' han de fer serán molts y elegantíssims, y sè de bona tinta que ja s' han dibuixat los planos y hasta s' ha discutit de quin color se pintarán... no 'ls planos, los barcos. Perque tothom está conforme en que l' únich modo de que Xauxa-borda puga tenir esquadra, es aquest, *pintántse-la*.

No 's creguí que d' embarcacions ne faltin. Avuy per avuy encara 'n tenim una trentena. Si bè es veritat que la meytat d' aquestos barcos son molt vells y l' altre meytat encara més, de tan en tan fan alguna excursió per aquestos mars, sense allunyar-se massa, y exceptuant la ruptura d' algun hèlice ó la descomposició d' alguna màquina, casi sempre tornan á port sense cap novedat, remolcats per algun vapor extranger que 'ls troba empantenegats á mitj cami.

Ultimament se 'n han acabat un parell de nous de trinca y ¡vegi lo qu' es la influencia de la tradició! ja están en lo mateix estat que 'ls vells. Diu que tot vé de defectes de construcció, y per xó ara tractan de desferlos y veure si 's poden millorar una mica. Ja se sab; las cosas per estar bè s' han de fer dugas vegadas, y 'ls barcos, diguin lo que vulgan, son tan cosas com las demès cosas.

Segurament ja haurá sentit parlar de la Exposició que 's va á celebrar en la segona capital de Xauxa-borda.

¡Ay, Director del ànima! No pot figurarse l' entusiasme que 'l projecte ha despertat en tot lo país, especialment entre 'ls desocupats que sempre estan buscant un motiu per passar alegrement la estona y riure de franch á espatllas del pròxim.

Totas las nacions hi concurriran; los francesos, los moros, los grechs... hasta 'ls xinos. D' aquestos ningú ho estranya, perque al fi y al cap, son xinos, pobre gent.

Y creguim que la cosa val la pena y tè bastanta gracia, per ser qui som nosaltres uns infelissos pelacanyas. No s' escalima res, no 's repara ab res, y casi estich per dir que no 's pensa res: la qüestió es realisar la Exposició costi lo que costi, mal nos haguém d' empenyar la... Ara anava á dir la camisa, y recorde que ja la tenim empenyada: en fi, mal nos haguém d' empenyar qualsevol trasto, que aquí, gracias á Alá no 'n faltan.

Ab aquest objecte estém tirant lo que 's diu la casa per la finestra. Espatllem un Parque bastant bonicot que teniam; fem una pila de viatjes á la capital demanant apoyo... que no 'ns donan; nos comprometém de mala manera...

Però ¡qué importa! ¡Tot, tot per la Exposició! Lo *ca-cique* principal d' aquí, aquell que avants duya aquellas patillas, ho ha determinat y no hi ha remey, s' ha de fer, s' ha de fer y 's farà.

Ja ho sab: queda convidat á venir-la á veure. Si per cas ja l' avisaré quan sigui 'l dia, y de tots modos—li dich ara perque no se 'm olvidés—no 's descuydi, quan vingui, de portar forsa patatas y tronxos de col, perque crech que 's vol fer una gran ovació als organisadors de la nostra Exposició Universal.

Sempre son invariable amich TÀSTICH-FAN.

altre dia en Martinez Campos, estirantse la pera ab rabia, exclamava:

«Hi anat á veure á n' en Sagasta y s' ha negat á rebrem ab l' excusa de qu' estava celebrant Concell... ¡Qué s' hi ha de fer!... Després de tot jo vaig posarlo allí y no tinch dret de

queixarme... Pero si s' hi empenya, ja veurá qui es lo general Martinez Campos!»

Després de aixó res més.

«Caló el chapeo, requirió la espada, miró al soslayo, fuese... y no hubo nada.»

Lo *Bram de la Patria* ha comensat á publicar en forma de folletí un *Manual del voluntario carlista*, en lo qual diu «trobarán los joves tradicionalistas preciosos coneixements que 'ls poden posar en cami de desempenyar ab lluhiment càrrechs militars, si algun dia la Patria y 'l Rey necessitan de la seva cooperació.»

Tota la táctica carlista pot reduhirse á un axioma, qu' es lo següent:

«Quan se divisa una columna, 's gira l' esquena y s' apreta á corre.»

Lo Papa Lleó XIII, cada dia més amigatxo de 'n Bismarck.

A instancias de aquest acaba de manar als seminaris de l' Alsacia y la Lorena que 's parli alemany exclusivament.

Y aquell esperit francés, aquell esperit patriótic que allá á l' Alsacia s' alberga á tot arréu, fins en los seminaris, mentres tant que sufreixi, que més vá partir Déu per nosaltres.

¡Y pensar que mentres Fransa es una nació catòlica, en Alemania preponderan los protestants!

Una frase de la *Epoca*:

«Admira verdaderament que hi haja poblacions tant cándidas que projectin construccions com la que han anat á inaugurar á Barcelona 'l Sr. Alonso Martinez. ¡UN PALACIO DE JUSTICIAL ES Á DIR ¡UN TEMPLE SENSE DÉUS!»

Mes avall diu:

«Avants que palacios de justicia y presons seria preferible que sapigués lo país si pot contar ab que aquestas costosas edificacions *serveixen per alguna cosa*.»

Recullim ab tot cuidado las afirmacions de un periódich tant monárquich y tant conservador com la *Epoca*.

Hi ha moments en que la veritat surt pèls poros.

Avuy los palacios de justicia y las presons serveixen per una cosa: per perseguir á la premsa.

Los republicans procurarán que algun dia serveixin per demanar comptes als mals governants.

Lo mariscal Bazaine, que viu fa temps á Madrit, ha sigut objecte de una agressió per part de un francés anomenat Lluís Hillauraud, viatjant de comers, que li havia demanat una entrevista ab nom suposat.

Al trobar-se en sa presencia y després de enrahonar llarga estona ab ell, se li tirá al damunt punyal en má, causantli una ferida en lo cap, y exclamant:

—Ja he venjat á la mèva patria.

L' agressor fugí y als crits del servey de la casa fou detingut, entregantse sense resistencia.

Ha demostrat ser un fanátich, revelant que feya mes de tres anys que li duya amenassada, cregut de fer un' obra patriótica assessorant al mariscal que va entregar la plassa de Metz als prussians.

Hillauraud té 37 anys y 'l punyal de que s' ha valgut medeix 12 centímetros. Pero la ferida es leve, tant leve que ni afecta á cap os del cap, ni tant siquiera ha produhit febre al mariscal Bazaine.

Los grans projectes que duya preparats lo ministre de la Guerra s' aplassarán.

Ara com ara 'ls está examinant una comissió de generals conservadors per decidir si han de plantejarse ó no.

«Qui mana á ca'n Ribot? ¡En Sagasta ó D. Antón!

Jo no sè si realment manan los canovistas; lo que si pot assegurar-se es que fa més de dos anys que jugan per taula.

«Y qué me 'n diuen del paper que representa lo ministre de la Guerra?»

«No es veritat que més que ministre de la Guerra sembla ministre de la pau?»

De la pau ab los conservadors.

Noticias de Alemania:

L' emperador Guillermo parla de grans projectes de viatge. Aquestas ideas no solen venir sinó en vigílias d' empendre l' últim y definitiu.

Al príncep imperial que patia feya temps de una *laringitis*, sembla que al últim se li ha declarat un càncer á la llengua.

Y 'l primogénit de aquest, ó siga 'l net del Emperador, tè una afecció grave al oído que 'ls metjes consideran sumament complicada.

Lo més trist per ells es que cap de aquestas tres malalties se curan declarant la guerra á Fransa.

CARTAS DE FORA.—A Sant Genis de Vilassar ha passat un cas molt curiós. Un jove que estava promés á una noya feya ja molt temps, tot de un plegat va deixar-la perque 'l jermá de la noya assisteix á l' Escola layca. Lo més estrany es que 'l jove que aixis ha procedit, es esquilador. Ja tè rahó 'l ditxo: l' esquilador es qui vá menos esquilat.

Lo rector de Tallendre (Lleyda) va tenir la barra de dir, desde l' altar, que hi ha molts pares de familia que son mitj tontos perque mantenen fills que no son seus. No es la primera vegada que aquest sotana 's permet llibertats de llenguatje, que acabarán per allunyar de la iglesia á tota persona que tinga un resto de pudor.

Paraulas del rector de Caralps. «Los que llegeixen la CAMPANA están condenats en vida.» A un dels nostres suscritors va dirli:—«Si no deixa aquest diariot aniré per las casas aconsellant á tothom que s' abstinguin de comprar á la seva tenda.»

Un altre fet de aquest rector. Hi ha al poble un viudo que tractava de casarse ab una seva cunyada, y després de ferli gastar bastant per la dispensa, li digué que si no tornava á las ánimas una casa y terras que havia comprat al govern, procedents de bens del clero, lo qu' es ell no 'l casaria. Com se tracta de fincas per valor de uns 3,000 duros, lo feligrés ha preferit no casarse.

Aquí veurán si 'l rector de Caralps es ó no es una bona formigueta.

Ha predicat á Mollerusa 'l jefe gros de la caputxa del convent de Balaguer, contra la CAMPANA y altres periódichs y contra Castelar, Ruiz Zorrilla y demés personatjes liberals. Entre otras cosas va dir, que encare que baixés un àngel del cel predicant lo liberalisme, no 'l creguessen, per quant l' Iglesia l' ha condemnat y lo qu' ella mana s' ha de creure.—De manera que 'l dia que 'ls àngels del cel se declarin liberals, los frares de Balaguer son capassos de declarar-se enemics dels àngels del cel.

DÍGALI BARRET...

Quan en Cánovas manava la galera nacional, ¡si 'n donavam de tostorros caminant pèl pedregall!

Allavors los fusionistas, aixordant ab crit etern, no sabian fè altra cosa que dir pestes del govern.

¡Tants motins, tants atropellos, tantas arbitrietats, tanta abundancia de robos y de irregularitats...!

Avuy que mana en Sagasta, ¡tot alló, per ff, decreix! No senyors; avuy nos passa quatre quartos del mateix.

Manin madurots, manin fuionistas, sempre están donantnos las mateixas vistas: que un cop han pujat dalt del candelero... dígalí barret, dígalí sombrero.

«Qui no recorda 'ls petardos que ab tan rara profusió van corre en la primera época de la gran restauració?»

«Qui no tè presents los timos y 'ls robos en despoblats que á cada moment se feyan del modo més descarat?»

Pues avuy tenim petardos, y robos á discreció, y seqüestros y afanadas de fondos de la nació.

Y ara son los canovistas los que van esbalotant, com si quan ells governavan no 'ns passés també altre tant.

Per xó la gent sería que paga y no cobra, d' aquesta comparsa ja sab bè de sobra, que un cop han pujat dalt del candelero... dígalí barret, dígalí sombrero.

Avuy la premsa d' Espanya no fa res més que contá los crims, estafas y escándols que saltan aquí y allá.

A Portbou uns quants fulanos, empastifats ab carbó, roban fondos de l' Aduana ab la major perfecció.

Uns altres á Andalusia seqüestran á un ciudatá, exigintli uns quants mils duros que l' home tè d' afluixá.

¡Qué més! A tot un ministre, ¡vejin si estém ben segús—li han birlat á casa seva las camisas del seu us.

De modo y manera que 'ls bons fusionistas no poden burlarse dels temps canovistas.

que un cop han pujat
dalt del candelero...
digali barret,
digali sombrero.

Lo panorama polítich
l'únic que aquí sol mudar
son los directors d'escena
y 'ls que 's cuydan de cobrar.
Pero respecte als paisatjes
y als quadros que anem veyent,
sempre son la copia d'altres
que ja hem vist primerament.
Trampas, abusos, baixesas,
seqüestros, barbaritats,
atropellos, crits, escàndols,
motins y arbitrarietats.
Per xó 'l país, que per forsa
ha de pagar la funció,
se con-ola de sas penas
cantant aquesta cansó:

Manin madurots,
manin fusionistas,
sempre están donantnos
las mateixas vi-tas:
que un cop han pujat
dalt del candelero...
digali barret,
digali sombrero.

C. GUMÀ.

n altre petardo.

Aquest s'ha trobat en una escala
de servey del ministeri de Foment,
inmediata al despaig del ministre.
Encare que tenia la metxa encesa,
no va explotar.

En vista de que cap de aquests
petardos explota, nego que sigan anarquistas, com
suposa un periódich.

Per mi son partidaris del govern.

En lo gran cassino reformista diu que hi ha dugas
menas de socios: socios *ajogassats* y socios serios.

Y conforme 'l mateix nom ho indica, los *ajogassats*
volen jugar; mentres que 'ls serios diuen:—Noys, no
juguem.

De totas maneres sembla que 'l cassino adoptará
una marca sumament original, consistent ab l'As
d'espasas y 'l caball de copas.

O siga: l'espasa d'Alcolea y 'l jefe dels húsars.

En un mateix dia 'l rey de Portugal ha concedit al
Duch de Montpensier las tres grans creus de las tres
ordres militars portugueses.

Aixó ja no es concedir condecoracions, sinó un *cal-
vari* complert.

Gran pallissa la que dona 'l bisbe de Vich al *Correo
catalán*: l'acusa de ficarse en lo que no li pertoca, de
debilitar l'esperit de obediencia, de tractar ab irreve-
rencia y desenfado las personas y cosas religiosas, de
insubornar als seminaristas y una pila més d'excensos.

Si el *Correo* no s'esmena, lo bisbe de Vich prohibirá
sa lectura en aquella diócesis.

—Bè, de qui es partidari, vosté? Del bisbe ó de 'n
Llauder?

—De tots dos.

—¿Cóm s'entent de tots dos?

—Si senyor: del toro y de 'n Mazzantini. Si faltava
l'ón ó l'altre no hi hauria corrida.

Segons sembla 'l govern ha declarat completament
libres las eleccions municipals.

Pero, cuydado, ara no 's fassan ilusions: completa-
ment libres per ell y pels seus amichs.

¿Y donchs que 's figuravan?

Un senador, lo Sr. Calderón y Herce, dirigi l'altre
dia una pregunta al ministre de Marina, sobre la crea-
ció de la esquadra: 'l ministre li respongué satisfacto-
riament, y 'l Sr. Calderón li doná las gracias.

Pochs dias després, en lo *Diari de sessions* se pu-
blicava la pregunta tal com havia sigut formulada; la
resposta del ministre completament al revés de lo que
havia estat, y de aixó 'n resultava que 'l Senador li
agrahia que hagués dit tot lo contrari de lo que ell
imaginava.

Com es natural, lo Senador va queixarse de aquesta
treta, y 'l ministre ab molta frescura li va respondre:
—Ja veurá, Sr. Calderón, m'hi repensat. ¿Soch jo
per ventura la primera persona que 's repensa?

Ala, fassinli un nús á la qua...

O més bèn dit:—Fassinli un nús á la llengua.

Coincidencias.

L'emperador de Alemania 's diu Guillermo; lo pre-
sident de la República francesa 's diu Grevy. Tots dos
noms comensan ab G.

Lo ministre de la guerra francés se diu Boulanger;
lo ministre de la guerra alemany, Broussard. Tots dos
comensan ab B.

Y com l'heréu del Emperador se diu Frederich y
'ls successors probables del President de la República
son en Ferry ó en Freycinet, resulta que 'l nom de tots
ells comensa ab F.

—Pero bè ¿y tot aixó qué vol dir? preguntarán vos-
tés.

—Res enterament, y aixó es lo que 'm proposava de-
mostrar.

Respira, poble trist, respira l'aura
hont suran los perfums de tos jardins;
respira l'ayre pur que aromatizan
espigols, farigola y romanins.
Respira día y nit, dant nova vida
al torrent de la tèva impura sanch...
Ja sabs que respirá es l'única cosa
que en 'quest país pot ferse avuy de franch.

En l'Hotel Drouot de París ha sigut venut en pú-
blica subasta 'l mobiliari plé de flors de lis de un
individuo de la familia dels Borbons que ha vingut á
menos.

De tot plegat no se 'n van treure més que 4,000
pessetas.

¡Quina decadencia!

Diu que á l'hospital de Filadelfia s'han fet alguns
experiments coronats d'èxit complert.

Trenta tisichs han sigut curats per medi de las in-
jeccions d'ácit carbónich.

Tísica rematada está la pobreta Espanya; pero 'm
sembla que l'ácit carbónich no li faria res.

Per curarla 's necessita un remey més radical.

Injeccions d'ácit democrátich republicá.

Al visitar la reyna regent lo Museo Naval, vá pa-
rarse un bon rato davant de un quadro al oli que re-
presenta l'acte del embarch á Spezia, ab rumbo á
Espanya del rey D. Amadeo de Saboya.

«La reyna, diu la *Correspondencia*, vá regoneixe al
instant als Srs. Marqués de Sardeal, Romero Robledo,
marqués de la Vega de Armijo y altres personatjes que
figuran en la citada tela.»

No deixa de ser estrany que 'ls regonegués, perque
llavors aquests fulanos feyan tots un' altra cara.

Per més que bèn mirat sempre han servit per aixó
d'embarcar reys.

Ha sigut nomenat governador civil de Manila don
Justo Tomás Delgado.

Delgado quan marxa ¿qué será quàn torni?

Lo clima de Manila es molt saludable..... sobre tot
pels governadors civils y alts empleats.

Encare que quan marxan se digan Delgado, quan
tornan se diuen Gordo.

Al últim s'ha averiguat la verdadera causa del
viatge del rey de las húngaras á Chile.

Basta saber una cosa, y es que 'n lo mateix vapor hi
anavan catorze minyonas, que forman una companyia
de quadros al viu.

¿Entiendes Flavio lo que voy diciendo?

¡Catorze minyonas! Dotzena de frare y una de re-
puesto, per si alguna s' inutilisa.

Una andalusada.

A un fabricant de guitarras, li deya un parroquiá:

—Compare, ¿sabe osté que la guitarra que me ven-
dió no suena?

Y 'l fabricant li responia:

—Eso ya me lo tenia yo tragao.

—¿Pues pa que jace osté las guitarras, sinó pa que
sucenen?

Lo fabricant, molt imperturbable:

—Bah, comparito. Yo jago las guitarrs pá ven-
derlas.

Una tia parla ab lo seu nebot de l'herencia que tè
pensat legarli.

—Cada dia 'm sento més débil—li diu—de manera
que ja casi no m' es possible cuidar dels meus as-
sumptos.

—¡Pobra tia!

—¿No sabs lo que hi pensat?

—Digui, tia, digui.

—He pensat entregarte tot lo que tinch, y tú 'm pas-
sarás una modesta pensió.

—Sí, tia, sí, tant modesta com vulga.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*A-mil-car.*
 2. ANAGRAMA.—*Hora-Rahó.*
 3. CONVERSA.—*Rafel.*
 4. GEROGLÍFICH.—*Per granadins Granada.*
- Han endavinat las 4 solucions los ciutadans Torero
d'hivern, Joaquim Sauri, J. Roca, Libori Callastus, y
Descasat per la sogra; 3, R. Buitre de Girona, Ohe
Queca, V. Bertran, Andreu Macaya, Nas de Bisbe y
Un Serrallench; 2 Hereu Garriga y 1 no més Met de la
Era.

XARADA.

La senyora del Eudalt
de una *hu-dos* va fer *total*;
y al veure com la va fer
vaig dir:—Me 'n ha de *tercer*.
Y avuy lo *Primé* ha vingut
y en nom de aquella *tres-dos*
una capsa me n' ha dut.

UN FARMACÉUTICH.

ANAGRAMA-CONVERSA.

—Dèu vos quart.

—¿Qué vol Maria?

—Una *tot*.

—Aquí 'n tè á ral.

—Vosté á fé es massa *total*;

si no ho fos, la compraria.

—Vaja, posémnos de *tot*.

Dónguime'n vint céntims.

—Cá,

no 'n daré, senyor Cabot,

res més que 'l que ara hem dit ja.

ROMÁ ESPINAT.

TRENCA-CLOSCAS.

COM ES LO TALENT DEL NET.

Formar ab aquestas lletres lo títol de una pessa ca-
talana.

NAS DE CANONJE.

ROMBO.

•••••

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Se-
gona: quadrúpedo.—Tercera: prenda de vestir.—Quarta:
nom de dona.—Quinta: en lo cos.—Sexta: nom de
dona.—Séptima: vocal.

NAS DE BISBE.

GEROGLÍFICH.

×

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Cap de carabassa, Un aficionat, Nas de Bisbe, M. G.
P. Extraordinari, Andreu Alacava, Frascuelillo, V. Bertran, Ollé
Queca, Roch de Breda, J. Mas, Pepet de Calaf, y M. Bernat Xinxolats
Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Romá Espinat, Un Serrallench, J. Roca, Claveguera,
Xicot com cat, Un Tronera, J. Sauri, Torero de hivern, Catarina,
Eudalt Sala, A. Palleja, Manuel Gardó, M. Martinesc, Frascuelillo,
P. R. de Olot, A. Gibert, Angel Garcia, Gandul de Tarrassa y J.
Abril: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada S. Sust: Dels tres sonets, los dos están bé y 'ls inserta-
tarem.—M. Gardó: L'idea de la poesia es molt vella.—Cassimir d'
Esparreguera: Lo mateix li dibem.—J. Staramsa: Enterats; pero
idea y fondo tot ha de ser original, ó al menos advertirho quan no
ho siga.—J. Baucells: Los versos están bé: respecte lo demés pro-
curarem escriurelli.—Mata-parent: Molt bé.—J. Serafí: També está
bé; pero voldriam que tingués un xich mes de malicia.—P. B. En-
terats; pero no 'ns fa felis; los epigramas verts com sempre.—Nor-
ma R.: Hi ha alguna cosa aprofitable.—F. Saló: Varem contestarli
sense 'n responga. ¿Vol respondre'n vosté? Donchs identi-
fica la seva personalitat.—J. Vldiella G.: No va.—R. Roura: La poesia
pot aprofitarse més que 'l rombo.—J. Got Anguera: Gracias per l'
envio: esta bé.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.